

Ved den gjentagne Afstemning blev Sagens Overgang til 3die Behandling vedtagen med 52 Stemmer mod 11.

Ændringsforslag til Sagens 3die Behandling indskaldtes til den følgende Dags Middag Kl. 1.

Man gik derefter til den under Nr. 3 paa Dagsordenen opførte Sag, som var:

Første Behandling af: „Forslag til Lov om Opfiskning af Ankere m. m.“ (Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 1333.)

Beth: Som det fremgaar af de Bemærkninger, der ledsage det foreliggende Lovforslag, er det den første norske Assuranceforening, der har sat Sagen i Bevægelse, og det er jo ganske naturligt, at det sker fra en Assuranceforening, da Assurancen i mange Tilfælde, om ganske vist ikke i alle, maa godtgjøre den Skade, som Sømandene lide ved at forlise deres Ankere, og ogsaa godtgjøre den Bjergsøn, som de maa betale for at faae dem. Det, som man ser af Bemærkningerne, at Assuranceforeningen har besværet sig over, er, at den Frist af 3 Dage, som er indrymmet en Skipper til selv at tage sit Anker, formentlig er for kort, og deri turde jo ligge, at den burde forlænges noget, men det foreliggende Lovforslag gaar, forekommer det mig, en temmelig anden Veie, en Veie, der egentlig maa siges at være noget forskjellig fra den, der i det Mindste er antydet, saavidt man kan se af Motiverne, i denne Besværing fra det norske Assurancefællesskab. Lovforslaget gaar nemlig den Veie aldeles eller dog omtrent aldeles at ophæve den bestaaende Lovgivning angaaende blinde Ankere, forsaavidt denne Lovgivning staar i Strid med, hvad der gælder om Ankere, der ere forsynede med Bøier. Jeg tør forudsætte, at det er de fleste af de ærede Medlemmer her i Thinget bekendt, at man ved blinde Ankere forstaar saadanne Ankere, som af Søfarende ere tabte og henligge paa Havets Bund, uden at der er Noget paa Havets Overflade, der tilkjendegiver deres Nærværelse, hvorimod Ankere med Bøier ere saadanne, som ere fastgjorte ved Bøier, der vage paa Vandet, saa at man kan se, hvor Ankerne ligge. Den tidligere Lovgivning har bekræftiget sig ikke saa ganske lidet med blinde Ankere. Medens Bestemmelsen i Christian den Femtes Lov, saavidt jeg erindrer 4—5—5, satte dem i Klasse med dem, der ere forsynede med Bøier, og foreskrev, at de, naar de bleve fundne, skulde henligge i et Aar, for at rette Eiermand mulig kunde komme tilstøde og komme til sin Eiendom igjen, udkom der en Plakat af 8de Juni 1770, i hvis Indledning det stærkt betones, at Sundet og Farvandet — fra Sel-

vingør ned til Dragør, tror jeg, der staar — var blevet saa stærkt belempret med blinde Ankere, at det i høi Grad generede Søfarten baade den private og, som jeg tror der staar, Kongens egne Skibe. Man gik derfor i Plakaten af 8de Juni 1770 til en anden Bestemmelse. Man tillod uden videre Enhver at fiske disse blinde Ankere og strax at beholde dem som sin Eiendom. Hensigten dermed var, som det fremgaar af, hvad jeg nævnte, paa ingen Maade at berige Fiskerne, men at give dem en stærk Spore til at skaffe disse blinde Ankere bort fra Farvandet, saa at dette kunde blive rent og befries for den Gene, som disse Ankere foranleidede. Jeg skal ikke saa særdeles nøie komme ind paa, hvori denne Gene bestaar, men efter hvad man har sagt mig, er det dels det, at Ankerne kunne ligge saaledes, naar det er paa grundet Vand, at Skibe kunne seile paa dem og enten strande eller faae en betydelig Læfage, og dels det, at naar andre Ankere, der kastes ud fra Skibene, faae Lag i saadanne blinde Ankere, kunne Skibene ikke mere faae deres Ankere op, men sætte dem til. Dette var altsaa den Betragtning, som foranleidede Plakaten af 8de Juni 1770. Imidlertid kom Lovgivningen senere noget tilbage fra disse Bestemmelser. Der udkom en rum Tid efter en Plakat af 27de December 1816, hvori det blandt Andet hed, at Ingen maatte fiske blinde Ankere uden forud at have erholdt vedkommende Politimesters Tilladelse, og Politimesteren skulde da, forinden han gav en saadan Tilladelse, anstille Undersøgelse om, hvorvidt det ikke vidstes eller kunde oplyses, hvilket Skib der havde tabt vedkommende Anker, for at Skipperen kunde faae det igjen. Og først naar denne Undersøgelse ikke førte til noget Resultat, kunde Politimesteren give Tilladelse til at opfiske det paagjældende blinde Anker. Det var omtrent Indholdet af Bestemmelserne i Plakat af 27de December 1816. Det varede imidlertid forholdsvis kun saa Aar, forinden det viste sig, at det dog ikke gik an at ordne Forholdet paa den Maade, og ved en Plakat af 14de November 1828 blev det igjen bestemt, at Enhver, som fandt blinde Ankere, var berettiget til at tage dem og beholde dem som sin Eiendom. Der foreskrives kun, at den, som finder et saadant Anker skal melde det til vedkommende Politimester, og naar denne ikke

Rettelser.

- Sp. 341, L. 24 f. o.: „Valgtredsudvalget“ læs: „Valgtredsudvalget“.
 — — L. 26 f. o.: „dette Valg her“ læs: „dette Valgbrev“.
 — 346, L. 26 f. n.: „tror“ læs: „har“.
 — 349, L. 8 f. n.: „den“ læs: „det“.